

han kunde se sit Snit at løbe ud i „Skoven“ til Ane og sige hende, at hun endelig maatte komme hen til hende straks; Hansine skulde absolut tale med hende endnu i Formiddag. Ole, som ikke forstod et Muk af hele denne Morgens Hurlumhej, lovede ikke des mindre straks at bringe Søsterens Besked i rette Hænder; og et Øjeblik efter saa' hun ham i fuldt Firspring op over Bakkerne.

Mens hun i Uro ventede paa sin Veninde, satte hun sig ind ved Vinduet i sit Kammer for at være uforstyrret. Med sine forgrædte Øjne stirrede hun ud i den lille skyggefulde Have, hvor de ægformede Solpletter sagte gled hen over Græs og Gange i deres Sneglevandring fra Vest til Øst, — og hun forstod ikke, at Verden saaledes kunde gaa sin daglige Gang, som om intet var sket. Dér gik Hønsene roligt og skrabede i Jorden under Stikkelsbærbuskene, og Skaderne fløj sladderagtige fra Trætop til Trætop, ganske som i Gaar. Henne bag Diget saa' hun den solbeskinnede Ryg af det gamle, brune Øg, der stod ubevægelig med sænket Hoved og lod sig gennembage; og hun tænkte paa, hvor saadan et Dyr i Grunden havde det godt. Det havde ingen Sorger, ingen Ængstelser, det kendte ikke denne forfærdelige Beklemthed,